

Mellemrum, og det har vist sig, at der ved hver Undersøgelse er Bedring at spore, saa der er Grund til at tro, den vil fortsættes, og at disse unge Mennesker i hvert Fald for langt det overvejende Flertal — jeg skulde tro for alle, undtagen en enkelt — vil genvinde deres Helbred fuldstændigt. Jeg har naturligvis i de værnepligtiges Interesse sagt, at hvis der er Tale om Kassation, vil det efter min Formening være rigtigst at kassere dem for stedse; saa er det Spørgsmaal afgjort, og saa kunde der være Tale om, at de kunde gøre Krav paa en Invalideunderstøttelse. Jeg synes, at hvis de skulde kasseres, var det ikke saa heldigt for dem paa nærværende Tidspunkt, hvor de har ligget Halvdelen af Tiden, at blive kasseret paa Tid og blive hjemsendt for saa maaske paa en ny Session at blive taget som tjenstdygtige og begynde forfra. Det, som var det bedste saavel for de værnepligtige som for Afdelingen, var jo aabenbart, at de kunde genvinde deres Helbred, og komme ud og gøre deres Tjeneste færdig. Jeg har ogsaa lovet Epidemiafdelingen paa Hospitalet, at hvis de kom tilbage til Kasernen, skulde vi tage ethvert som helst Hensyn til dem, saa de ikke blev udsatte for Overanstrengelse. Man maa i saa Henseende erindre, at Tjenesten ved Fæstningsartilleriet er af en ganske anden Beskaffenhed end ved Fodfolket eller ved Feltartilleriet.

Det er en Selvfølge, at en saadan Begivenhed maa paavirke alle dem, der staar ved Afdelingen, og naturligvis ikke mindst den Mand, hvem Afdelingen er betroet, og som har den Ære at være Chef for den. Derfor var jeg, da Sygdommen kom, derude hver Dag Morgen og Aften for at høre, hvorledes det gik, og efter nogle Dages Forløb fik vi da ogsaa beroligende Efterretninger derude fra. Men Forholdet var det, at alle disse Folk skulde blive derude i Julen; de skulde blive derude, selv om de var oven Senge; og da de jo var komne der uden egen Skyld — men saa vidt man kan se ogsaa uden Skyld hos nogen andre, paa hvem man kunde lægge Ansvaret —, var det jo meget kedsommeligt for dem. Den højtærede Forsvarsminister skaffede, saa vidt mig bekendt med Finansudvalgets Billigelse, et Beløb paa 150 Kr. til Raadighed til en Julefest for Soldaterne paa Hospitalet. Man kan nu sige sig selv, at 150 Kr. ikke forslaar meget, naar der er omtrent 50 Mand paa Hospitalet, og der skal købes Juletræ og foranstaltes Udpyntning. Jeg tænkte derfor, at det kunde være rigtigst, at jeg for mit Vedkommende gav et Udtryk for den Deltagelse, som jeg

og alle ved Afdelingen følte for disse Soldaters Skæbne, ved at give dem hver en Bog. Jeg var først i Tvivl om, hvorvidt de skulde have den samme Bog allesammen, for at der ingen Misundelse skulde komme; men saa kom jeg i Tanker om, at det var bedre, at de fik forskellige Bøger, saa kunde de bytte dem og havde saa Læsning i hvert Fald for nogen Tid. Og saa sagde jeg til dem, da vi var derude — det var netop Juleaften, hvor vi for øvrigt havde en smuk og stemningsfuld Julefest, og hvor alle disse Soldater sang Julesalmer, saa at ingen skulde tro, det var paa et Hospital, der blev sunget —, saa sagde jeg til dem, idet jeg udtrykte vor Deltagelse i den Skæbne, der havde ramt dem, at jeg vilde bede dem om, naar de havde læst disse Bøger, som de kunde bytte med hverandre, at hver blot til Slutning beholdt een til Erindring om den Deltagelse, som vi ogsaa følte for dem. Og saa tilføjede jeg ganske vist, at jeg henstillede til dem, at man ikke omtalte det i Pressen. Jeg ved ikke, om nogen derude har kunnet faa det Indtryk, at det skulde være et Forsøg paa Bestikkelse af nogen som helst Art; men jeg tror ikke, der var nogen af alle dem, der var til Stede paa Hospitalet den Dag, hverken blandt Læger, Sygeplejersker eller af dem, der var til Stede og modtog Gaven, som ikke var paa det rene med, at det ikke havde noget dermed at gøre, og at Anmodningen om, at det ikke blev meddelt til Pressen, udelukkende beroede paa, at jeg ikke ønskede at fremhæves som en, der særlig tog mig af mine Folk i et saadant Tilfælde.

Nu mener jeg at have gjort Rede for, hvorledes Forholdet er derude, og hvorledes min Del er deri. Jeg skal gentage, at det skete selvfølgelig har berørt os alle smerteligt og pinligt. Jeg skal ogsaa bemærke, at de Leverandører, som havde Leverancen af Kød og Næringsmidler til Marketenderiet, allesammen er ansete Leverandører, paa hvis Leverance der ikke har været noget som helst at udsætte, og de Dage, hvor Sygdommen optraadte, er der spist af den samme Mad af mange andre af Rekrutterne, af Befalingsmændene og af Marketenderiets Folk samt af fattige, som fik Madresterne fra Marketenderiet, uden at disse andre havde Spor af Men. Jeg kan ikke se andet, end at Sygdommens Aarsag er uopklaret, og at der er Grund til at tro, at Sygdommen fuldstændig vil forvindes, og uden at jeg vil rose mig selv, maa jeg have Lov til at sige, at vi fra Afdelingens Side alle sammen har vist, at vi tog Del i vore Soldaters Skæbne.